

ka mukaan kysymyksen ollessa sellaisista kuvaavista merkinnöistä, joiden osalta on olemassa vapaanpitämistarve, vaaditaan, että yli 50 prosenttia asianomaisesta kohderyhmästä tuntee sen (Verkehrsdurchsetzung), minkä lisäksi tällainen tunnettuisuus on voitava todistaa?

Säädetäänkö tässä säännöksessä niistä vaatimuksista, joiden mukaisesti on todettava se, että merkintä on tullut käytössä erottuvaksi?

(¹) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annettu neuvoston ensimmäinen direktiivi 89/104/ETY (EYVL N:o L 40, 11.2.1989, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 18.3.1997 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne
(Asia C-112/97)
(97/C 166/08)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 18.3.1997 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat komission oikeudellisen yksikön virkamiehet Paolo Stancanelli ja Hans Stovlbæk, ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin kaikki väitteet hylättyään

— toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan, koska se on antanut ja solveltanut lainsäädäntöä, jossa säädetään, että asuintiloihin saadaan asentaa ainoastaan ”suljettuja” lämmityslaitteistoja, ja koska se näin on implisiittisesti kieltänyt toisentyypisten, direktiivin 90/396/ETY (¹) mukaisten lämmityslaitteistojen asentamisen, ja

— velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Italian tasavallan presidentin 26.8.1993 annetun asetuksen (jäljempänä DPR 412/93) 5 pykälän 10 momentissa säädetään, että jos uusia lämmöntuotantolaitoksia perustettaessa tai jo olemassa olevia uudistettaessa — lukuunottamatta tapauksia, joissa on kysymys vain vaihtamisesta — niihin asennetaan yksittäisiä lämmityslaitteistoja, tällöin saadaan käyttää vain sellaisia laitteistoja, jotka on eristetty asuintiloista. Laitteistojen tyyppillä ei ole merkitystä, jos ne on asennettu asuintilojen ulkopuolelle tai teknisesti tähän tarkoitukseen soveltuviin tiloihin.

Vaikka DPR 412/93:n 5 pykälän 10 momentissa ei kielletäkään saattamasta markkinoille eristämättömiä lämpölaitteistoja (”avoimia” lämpölaitteistoja) eikä siinä yleisesti kielletä tällaisten laitteistojen asentamista, tässä säännöksessä kielletään erityisesti, vaikkakin implisiittisesti, tällais-

ten laitteistojen asentaminen asuintiloihin uusia lämmöntuotantolaitoksia perustettaessa tai jo olemassa olevia uudistettaessa.

Tällainen yleisluonteinen kieltäminen on direktiivin 90/396/ETY 4 artiklan vastainen, koska sillä estetään direktiivissä tarkoitettujen, siinä säädetty olennaiset vaatimukset täyttävien laitteiden käyttöönotto.

Perustelu, jonka mukaan DPR 412/93:n 5 pykälän 10 momentti on direktiivin 90/396/ETY mukainen, koska se perustuu turvallisuusnäkökohtiin, on perusteeton. Ne oleelliset edellytykset, jotka direktiivissä asetetaan kaasumaisia polttoaineita käyttävien laitteistojen asennukselle ja käyttämiselle ja jotka koskevat myös ”avoimia” lämpölaitteistoja, ovat nimittäin tyhjentyviä, koska niissä on otettu huomioon kaikki oleelliset turvallisuusvaatimukset, ja ne ovat lisäksi pakottavia. Nyt esillä olevassa asiassa kansallisten viranomaisten ei pidä enää pysyttää voimassa eikä antaa sellaisia kansallisia säännöksiä, joissa määrätään noudattamaan uusia vaatimuksia, sillä tällaisella menetelyllä estetään lainvastaisesti sisämarkkinoiden toteutumista ja toimintaa.

Toinen perustelu, jonka mukaan DPR 412/93:n 5 artiklan 10 momenttia on pidettävä lainmukaisena poikkeuksena EY:n perustamissopimuksen 36 artiklassa, 100 a artiklan 4 kohdassa ja 129 a artiklassa määrätystä tavaroiden vapaasta liikkuvuudesta koskevasta periaatteesta, on myös perusteeton.

(¹) EYVL N:o L 196, 26.7.1990, s. 15.

Euroopan yhteisöjen komission 19.3.1997 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne
(Asia C-114/97)
(97/C 166/09)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.3.1997 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat A. Caeiro ja F. Castillo de la Torre, ja prosessiosoite Luxemburgissa c/o Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut perustamissopimuksen ja erityisesti sen 48, 52 ja 59 mukaisia velvoitteitaan, koska se on pitänyt voimassa 30.7.1992 annetun lain 23/1992 (¹) 7, 8 ja 10 pykälät siltä osin kuin niiden mukaan luvan saaminen yksityisten turvallisuuspalvelujen suorittamiseen edellyttää niin sanottujen turvallisuudenvalvontayritysten osalta Espanjan kansallisuutta ja sitä, että niiden hallitusten jäsenet ja johtajat asuvat Espanjassa, ja niin sanottujen turvallisuudenvalvojien osalta Espanjan kansallisuutta;
2. velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

*Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut***Sijoittautumisvapaus**

Edellytystä, jonka mukaan yhtiön hallituksen jäsenten on asuttava siinä jäsenvaltiossa, johon yhtiö on sijoittautunut (lain 8 pykälä), on pidettävä kansalaisuuteen perustuvana syrjintänä.

Yrityksille asetettu vaatimus siitä, että niillä on oltava Espanjan kansallisuus (lain 7 pykälä), on selvästi syrjivä, ja sillä rajoitetaan EY:n perustamissopimuksen 52 artiklassa nimenomaisesti määrättyä yritysten oikeutta harjoittaa toimintaansa sivuliikkeen tai kauppaedustajan liikkeen kautta.

Myös siinä tapauksessa, että turvallisuudenvalvojat toimivat omaan lukuunsa, lain 10 pykälän 3 kohdassa säädetty kansalaisuusedellytys on perustamissopimuksen 52 artiklan vastainen.

Palvelujen vapaa liikkuvuus

Lain 7 pykälässä säädetyn, yrityksen kansallisuutta koskevan edellytyksen ja lain 8 pykälässä säädetyn, yrityksen johtavien henkilöiden asumista koskevan edellytyksen seurauksena sellaiset yritykset tai turvallisuudenvalvojat, joilla ei ole toimipaikkaa Espanjassa, eivät voi tarjota yksityisiä turvallisuuspalveluja Espanjassa. Tällainen edellytys on syrjivä, ja se on este palvelujen tarjoamisen vapaudelle.

EY:n perustamissopimuksen 55 artikla

Komission mielestä jo pelkästään se, että tiettyjä turvallisuuspalveluja on annettu yksityisten yritysten tehtäväksi ja siirretty tällä tavalla suurimmaksi osaksi pois valtiolta, estää katsomasta, että ”yksityiset turvallisuuspalvelut — — kuuluisivat toiminnallisesti valtion turvallisuusmonopolin piiriin”. Lisäksi lain säännöksissä on nimenomaisesti täsmennetty, että yritysten ja turvallisuudenvalvojen toiminta täydentää julkisten turvallisuusyksiköiden toimintaa ja että yritykset ja turvallisuudenvalvojat toimivat viimeksi mainittujen alaisuudessa, mutta tämä ei kuitenkaan tarkoita, että ne kuuluisivat osana julkisiin turvallisuusyksiköihin.

Osallistuminen julkisen vallan käyttöön ei riipu tiettyjen toimintojen seurauksista ja tavoitteista vaan niistä toimivaltuuksista ja oikeuksista, jotka yrityksille tai näitä toimintoja harjoittaville henkilöille on myönnetty. Rikosten estäminen ei edellytä oikeutta julkisen vallan käyttöön, ja yksityiset voivat tietyissä tilanteissa ryhtyä toimenpiteisiin rikosten estämiseksi. Yritysten tai turvallisuudenvalvojen tehtäväksi ei myöskään ole annettu rikosten estämistä yleensä vaan ainoastaan turvallisuudenvalvontatehtävän yhteydessä.

Yritysten ja turvallisuudenvalvojen ei myöskään voida katsoa osallistuvan julkisen vallan käyttöön sillä perusteella, että niillä on turvallisuudenvalvontatehtävää hoitaessaan erityinen velvollisuus avustaa julkisia turvallisuusyksi-

siköitä, toimia yhteistyössä näiden kanssa ja noudattaa näiden ohjeita. Kaikilla kansalaisilla on tämä velvollisuus tietyissä olosuhteissa. Lisäksi julkisen vallan käyttöön osallistuminen alustavasti viranomaisten rinnalla ei merkitse välitöntä ja erillistä osallistumista julkisen vallan käyttöön perustamissopimuksen 55 artiklassa tarkoitettulla tavalla.

Aseenkanto-oikeus — vaikka se onkin poikkeuksellinen — ei ole julkisten turvallisuusyksiköiden tai muiden julkista valtaa käyttävien viranomaisten yksinoikeus. Näin ollen ei myöskään voida väittää, että turvallisuudenvalvojen aseenkanto-oikeus sellaisenaan osoittaisi niiden osallistuvan julkisen vallan käyttöön. Näin ollen 29.1.1993 annetulla Real Decretolla N:o 137/1993 hyväksytyssä aseenkantoa koskevassa asetuksessa annetaan tietyissä olosuhteissa mahdollisuus myöntää yksityisille, muiden jäsenvaltioiden kansalaiset mukaan lukien, aseenkantolupia. Turvallisuudenvalvojilla on luonnollisesti oltava aseenkantolupa kyseisten palvelujen suorittamiseksi samalla tavalla kuin kaikilla muillakin kansalaisilla.

EY:n perustamissopimuksen 56 artikla

Komission mielestä ei ole selvää, miksi siitä, että yksityisellä tai turvallisuudenvalvoja (jotka toimivat itsenäisinä yrittäjinä) ei ole Espanjan vaan toisen jäsenvaltion kansalainen, aiheutuisi todellista ja riittävän vakavaa uhkaa, joka vaikuttaisi johonkin yhteiskunnan perustana olevaan intressiin.

Kaikki sellaiset yritykset, joiden hallitusten jäsenet ja johtajat eivät asu Espanjassa, ja muiden jäsenmaiden kansalaiset on suljettu pois ilmeisesti lähinnä hallinnollisista syistä.

Työntekijöiden vapaa liikkuvuus

Koska turvallisuudenvalvojat eivät ole virkamiehiä, 48 artiklan 4 kohdan säännöksiä ei voida soveltaa. Kokonaista toimialaa ei voida jättää työntekijöiden vapaan liikkuvuuden ja työhön pääsyn ulkopuolelle perustamissopimuksen 48 artiklan 3 kohdassa mainittujen yleistä järjestystä, turvallisuutta ja kansanterveyttä koskevien syiden vuoksi.

(¹) Espanjan kuningaskunnan virallinen lehti, 4.8.1992.

Maaseutuelinkeinojen valituslautakunnan 12.3.1997 tekemällään välipäätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyynnö Laura Pitkärannan, edustajanaan laillinen holhooja Anne Pitkäranta, vireille panemassa asiassa

(Asia C-118/97)

(97/C 166/10)

Maaseutuelinkeinojen valituslautakunta on pyytänyt 12.3.1997 tekemällään välipäätöksellä, joka on saapunut